

te zijn aan den vermeenden bloei onzer poëzie. Zij zou eerder de afsluiting kunnen vormen van Voorbij de Wegen; een op zich zelfstaand geheel is zij zeker niet, zooals het De Belijdenis der Stilte was ten opzichte van zijn voorlaatsten bundel. Dat zij overigens gedichten bevat van bijzondere schoonheid behoeft wel niet te worden vermeld, daartoe heeft zich het dichterschap van Roland Holst te vaak in zijn toenemenden wasdom geopenbaard. Wel treft hier en daar een zekere, schier maniakale, woordbeperking, doch men zal goed doen hieraan geen al te groote beteekenis te hechten. Hoogstens kan men haar een noodzakelijk medegevolg achten van de m.i. vrij geforceerde ontstaanswijze van den geheelen bundel.

R. H.

INA BOUDIER—BAKKER, *Springvloed*. Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, geen jaartal.

Dat onze vaderlandsche tooneelcritiek niet aan chauvinisme mank gaat, heeft de ontvangst van mevrouw Boudier's jongste tooneelspel wel bewezen. De lankmoedigheid, waarmede zij zoo dikwijls de onbeteekenendste buitenlandsche producten behandelt, vormt wel een pijnlijk scherp contrast met de wel wat al te conscientieuze wijze, waarop zij over het algemeen dit oorspronkelijk Nederlandsch werk heeft beoordeeld. Zeker, niemand die het stuk gezien heeft, zal kunnen ontkennen, dat het fouten heeft, dat met name het slot — in menig opzicht de quintessens van het geheel — „litteratuur” gebleven is, dus: onspeelbaar. Maar een andere vraag is, of hieraan niets te verhelpen ware geweest, of met een andere, moderner georiënteerde regie niet een resultaat had kunnen worden bereikt, meer in overeenstemming met de diepste intenties van de schrijfster dan thans ongetwijfeld het geval was. Maar misschien ontdekt over eenige jaren, als de Blanke Ballast-epidemie heeft uitgewoed, een tooneeldirecteur nog wel eens, dat er in dit werk een uitstekend tooneelstuk verborgen ligt.

R. H.

FREDERIK BLOEMINK, *Liefde's Daemon*. Leiden, A. W. Sijthoff's Uitgevers Maatschappij, geen jaartal.

Het tooneelspel van den heer Bloemink schijnt voor niet al te onbedreven dilettanten een zeer bruikbaar stuk. Ik kan niet bevroeden, of de auteur hogere aspiraties heeft gehad, maar ik hoop het niet: wij kunnen een tooneelschrijver van dit genre werk immers best gebruiken; maar al te vaak worden wij nog vergast op allerhande geïmporteerde draken. En een draak is dit stuk zeker niet, al is het weleens wat héél erg sentimenteel.

R. H.